

hæve Godtgørelsen, for saa senere at træde ind i deres sædvanlige Virksomhed igen. Det er det, jeg kalder for at aabne Vejen for Misbrug, ligefrem opfordre Mennesker til at misbruge en Lov. Man kan heller ikke kontrollere, hvorvidt den paa-gældende Kvinde ikke tager Hjemme-arbejde, hvorvidt hun ikke paatager sig husligt Arbejde for at faa Husly, og saa alligevel hæver Godtgørelsen. Det er den Slags Ting, som jeg kalder at øve Misbrug med det offentliges Midler. Naar man taler om, at det kun vil dreje sig om 2 Mill. Kr., har man i Virkeligheden slet ikke Rede paa, om det nu ogsaa passer. Navnlig naar Misbrugene kommer til, har man ikke Begreb om, hvor meget Loven i Virkeligheden vil ødelægge. Følgen bliver, som jeg sagde før, at Kvinderne bliver konkurreret ud, og hvad Samfundsmoralen angaar, vil det ogsaa give Bagslag, idet det vil føre til Ansvarsløshed og Demoralisation.

Man mener, at denne Lov vil medføre en Udgift af 2—3 Mill. Kr. Jeg vil garantere den højtærede Socialminister for, at det vil komme til at koste mere end de 2—3 Mill. Kr. Saa kan man sige: Et Par Millioner, er det saa forfærdeligt til det Formaal? Jeg vil dertil sige: Et Par Millioner her og et Par Millioner dør, det løber op, naar det skal tælles sammen. Jeg vil spørge den højtærede Socialminister: Har Ministeren Pengene, eller har han sikker Udsigt til at faa dem? Ja, de Herrer Socialdemokrater smiler. Man plejer jo i Almindelighed først at sige: Har du Raad, eller har du Udsigt til at faa Raad, inden man sætter sig for Udgifter; man stiller sit Budget op og ser, om man har Raad. Det gør man, naar det er ens egne Penge, det gælder, og saa meget, meget mere bør man gøre det, naar det er andres Penge, man skal disponere over og give ud. Det er saa let at sige, som den højtærede Socialminister sagde i Gaar: Vi har jo anvist Love med store Besparelser. Hvis det er Militærlovene, den højtærede Minister sigter til, vil jeg sige: Maa jeg bede om noget andet end Anvisning paa Evigheden, for den kan jeg ikke betale med, og det er Evigheden, der gives Anvisning paa, saa sikkert som Ministeren i Øjeblikket ved, at de Love ikke gaar igennem i en overskuelig Fremtid. Derfor spørger jeg igen: Har den højtærede Socialminister Pengene til dette Lovforslag, til Aldersrenteforslaget med de 20 Millioner, til Enkebørnsforslaget med de 6—7 Millioner? Det tæller alt sammen, og det skal betales, hvis vi vedtager Lovforslagene. Det er letsindig Politik først

at bevilge Udgiftslove og bagefter at tænke paa, hvor man skal skaffe Pengene fra. Det er saa let med det offentlige, at øse af det offentlige og forlange, at Skatteborgerne skal øse i det offentliges Kasse. Man gør sig ikke altid Begreb om, hvem der er det offentlige, før den Dag, da Skattevæsenet banker paa ens Dør, saa er vist ingen i Tvivl om, hvem der er det offentlige, det er alle Skatteyderne. Derfor vil jeg igen sige til den højtærede Minister: Maa jeg faa en anden Anvisning paa Pengene end den paa Evigheden, for den kan jeg ikke bruge.

Dahlgaard: Jeg vil haabe, at Regeringen ikke vil lade sig afskrække af den Streghed, hvormed det ærede Medlem Fru Hauschultz talte til den. Jeg vil dog mene, at det Arbejdsomraade, som det ærede Medlem henviste Regeringen til, var noget for snævert, idet hun syntes at mene, at Regeringen kun skulde fremsætte Forslag, som der var Flertal for i det andet Ting. Jeg tror, det er lidt for snævert et Omraade for en parlamentarisk Regering at arbejde paa, jeg vil heller ikke tro, at den højtærede Regering vil følge denne Fremgangsmaade, og det er der heller ingen Grund til her i Landet, fordi det altid viser sig, at den Spærring for Udviklingen, som her i Landet kun bestaar i et Flertal i det andet Ting, altid plejer at blive sprængt.

Jeg vil gerne begynde med at omtale den foreliggende Konvention vedrørende Kvinders Arbejde før og efter Barnefødsel. Da denne Konvention blev behandlet første Gang, i 1921, i dette Ting, var det den af de da foreliggende Konventioner, der blev rettet de skarpeste Angreb imod, den blev kaldt alt for teoretisk i sin Opbygning, og man sagde, den var uden Føling med det praktiske Liv. Der var for saa vidt en Sandhed deri, som denne Konvention i ringere Grad end de fleste andre Konventioner giver Adgang til Dispensationer overfor de vekslende Forhold der kan være til Stede i de forskellige Lande. I og for sig kan man sige, at det vilde være højest ejendommeligt, om de Bestemmelser, den indeholder, ikke skulde være afpasset efter Forholdene i et Land som Danmark, for saa vidt som det netop i Washington i 1919 var en Regeringsrepræsentant for et af de nordiske Lande, der havde den aldeles afgørende Indflydelse paa, hvorledes denne Konventions Indhold blev. Naar denne Mand ikke søgte flere Dispensionsmuligheder indført i Konventionen, skyldtes det imidlertid utvivlsomt den Opfattelse, at paa det Omraade, man her bevæger sig paa, var den